

Část první

KOMPOST

Buřňák měl pocit, že se vaří – bublá jako polívka, peče se jako štrúdl. V kuchyni bylo takové horko, že skoro nemohl dýchat. Zív! Posbíral do vědra vaječné skořápky a slupky z cibule, zase zív!

Jejda. Kuchař Otto ho načapal.

„Ty! Buřňáku! Budíček!“ K jeho hlavě najednou svištěla naběračka. Buřňák se příkrčil. „Žádné zívání!“ křikl Otto. „Vynes ty odpadky na kompost! A hni sebou! V mojí kuchyni nikdo pospávat nebude! A zívát jakbysmet! Slyšel jsi mě?“

„Ano, pane. Ne, pane.“

Buřňák vzal těžké vědro a dostal ťafku přes ucho. Ťafku *pětkou*.

Otto byl vysoký, a široký byl jako černá pec, a když vám jednu přišil vařečkou číslo pět, řekli byste, že vám hlava pukne jako žalud.

„Jau! Ano, pane.“

Rozběhl se ke dveřím, než stačil Otto sáhnout po vařečce číslo šest.

Na čerstvém studeném vzduchu se Buřňák probudil. Klopýtal přes dvůr a po pěšině mezi křivými tyčkami na fazole a řádky seschlých šlahounů. Vědro mu naráželo do hubených nohou.

Kdybych byl větší a silnější, dal bych Ottovi co proto! Já bych mu ukázal. Kdybych nemusel dělat, co mi rozkáže, tak bych to nedělal!

Halda tlejícího kompostu na konci pěšiny byla schovaná za křovím. Dál se zahrada svažovala po kamenitých stupních mezi obrovskými balvany po úbočí hory.

Buřňák vysypal odpadky na hromadu, postavil vědro na zem a chvíli se rozhlížel.

V podvečerním šeru se všechny tvary a obrysy rozmazávaly.

Jak se smrákalo, obloha dostala krásnou fialovou barvu a jako dírky v té temnotě se na ní začínaly objevovat zářivé hvězdičky. Kolem hradu Akademie na vrcholu Dračí hory kroužili dva ohnivci. Poletovali kolem dokola, snášeli se níž a zas stoupali do výšky jako ptáci, jako kdyby na svahu hory něco hledali. Okřídlení koně obvykle nebývali venku takhle pozdě. Zajímalo by ho, co tam dělají. Nebeští jezdcí, ti mají kliku. To nejsou žádní sirotci jako on, mají bohaté rodiče a ti jim zaplatili vstup na Akademii. Uchváceně se díval na ohnivce. Kéž by tak nějakého mohl vidět zblízka, sáhnout si na něj – nic na světě si nepřál víc.

Vtom něco kovově cinklo a on se otočil.

„Kdo je tam?“

Ze tmy vyskočil nějaký muž, dočista bez varování ho popadl za krk a zmáčkl.

„Ticho!“ zasípal příšerně. „Ani hnout. Ani muk!“ Jeho ruce svíraly Buřňákův krk jako v železech, nepouštěly dovnitř žádný vzduch, tlačily ho k zemi.

Buřňák přestal dýchat.

Ten muž měl sílu, ale vysoký byl jako on. Kolem zarostlého obličje mu visely spleené cancoury dlouhých šedých vlasů. Mezi vousy vykukovalo pár ulámaných žlutých zubů. Trásl se, celý mokrý.

„Ani necekn!“ zablekotal Buřňák, strachy bez sebe. „A nehnu se, jenže vy mě škrtíte, pane!“

Strašlivý stisk na jeho krku povolil, ale úplně ho muž nepustil. Buřňáka v nose zalechtal hnilobný vlhký bažinatý smrad, zápach podmáčeného lesa, mazlavé hlíny a žízal.

„Menuješ se?“ Mužův hlas zněl křaplavě, jako kdyby celé roky nepromluvil nebo jako by křičel, až ochraptěl.

„Buřňák. Pane.“

„Boha jeho! Copak je to za méno?“

„To mi dali v sirotčinci, pane. Našli mě za bouřky, hřmělo a blesky lí–“

„Ty seš vosiřelej?“ skočil mu muž do řeči a rozhlížel se kolem, jako by čekal, že se někdo objeví.

„Jsem.“

„Tak poslouchej, sirotečku, a nic se ti nestane. Mám támhle ve křoví celou bandu, stačí, když dám znamení, voni vyběhnou, utrhaj ti nožičky a ručičky a naházej je přes útes supům. Jen to fikne, to ti povídám.“ Buřňák přikývl, jako že rozumí. „Ale já jim to znamení nedám, když –“ muž se nervózně rozhlédl a pořádně s Buřňákem zalomcoval – „když mi přineseš něco k jídlu. A rašpli na tendle řetěz. A kabát, jestli nákej najdeš.“

„Jídlo a rašpli a kabát, jestli nákej najdu,“ zopakoval Buřňák. Srdce mu tlouklo jako splašené. Muž ho držel tak pevně, že sotva dosáhl špičkami nohou na zem.

„Pořádnou rašpli, víš, na tendle velkéj řetěz na noze.“ Trochu s ním zachřestil. „Festovní. Přejď zas vo půlnoci. Jestli tady nebudeš, než hodiny podvanáctý vodbijou, v momentě tam vlítnem.“ Kývl ke kuchyni. „Vím, kde spíš, přesně na který palandě. Vlítnem tam a podříznem ti krček. Jasný?“

Buřňák polkl. „Jasný.“

Mužik ho hrubě odstrčil, otočil se a odbelhal se pryč. Držel při tom řetěz, aby necinkal o želízka kolem kotníků.

Buřňák chvíli stál jak přimražený a čekal, jestli ze tmy nevyskočí někdo další. Nikoho neviděl. To byl ale strašlivý chlap! Určitě utekl z kobek pod Akademií – trestanec, nejspíš *vrah*, a ví, kde Buřňák spí... Dokonce na které palandě!

Co nejrychleji se odplížil zpátky do kuchyně.

OTTO

Otto si přes strupovitou hlavu ve tvaru tuřínu ulízával posledních pár pramenů dlouhých šedých vlasů. Oči měl jako dva spálené brambory a nos jako starou sukovitou petržel.

Kuchyni opustil jen jedinkrát, a to když jeho sestra utekla k cirkusu. Vypravil se za ní, aby ji přivedl zpátky, ale než ji stačil přemluvit k návratu domů, umřela při nehodě. Když se potom vrátil, začal házet pánvemi, počítat jahody v míse a vyhrožovat, ať si někdo zkusí jednu ukrást.

Buňňák byl jeden z Ottových pucfleků, nejnižší z nejnižších. Pucfleci myli, krájeli, loupali, vypeckovávali a rozemílali. Přípravovali obyčejné jídlo pro sirotčinec a vznešené pečinky, moučníky a dortíky pro Akademii.

Trestanci v kobkách dostávali, co zbylo.

Kuchyni pro ohnivce řídil Brittel, byla mnohem menší než ta Ottova, až na samém konci jedné úzké chodbičky. Brittel byl hubený jako tyčka a proradný jako had. Chystal všechno krmení pro ohnivce. Používal podivné přísady – vzácné byliny, mletou kůru, mlže, speciální kvítí a spoustu trávy. To všechno míchal podle záhadných tajných receptur.

Jídlo se posílalo nahoru výtahovými šachtami procházejícími samým středem Dračí hory. Rumpál, vždycky ten nejsilnější kluk v sirotčinci, poháněl výtah klikou.

Buňňák doufal, že se vypracuje z pucfleka na kuchtíka v Brittelově kuchyni, až mu bude třináct nebo čtrnáct. Neměl jinou naději, že se dostane k opravdovým živým ohnivcům blíž.

Buňňák nervózně otevřel kuchyňské dveře. Snad si nikdo nevšiml, že zůstal u kompostu tak dlouho a že se celý třese. Jeho kamarád Tex na něj mrkl. „Kdes byl, ty mrňavý červe?“ křikl Otto. Připomínal hrnec vroucí vody

bez pokličky. „Trvalo ti hodinu vynést odpadky. Copak je to ke kompostu pět mil?“

„Já –“

Otto popadl dřevěnou vařečku číslo šest, rozběhl se k Buřňákovi a mával jí ve vzduchu. „Já ti ukážu, ty drzé kolečko párku! Kolik uncí mouky se dává do dortu ze tří vajec? Co patří do čokoládové omáčky? Mrháš mým časem, když jen někde okouníš! Čas je jídlo, Buřňáku! Humrové palačinky! Jak se dělá listové těsto? Karamelový krém? Jídlo je na prvním místě!“

Ostatní pucfleci se hihňali. Buřňákovi to nevadilo – taky by se smál, kdyby po kuchyni honili někoho jiného.

Piškot, Ottův starý pes, se vyhrabal na ztuhlé nohy a dělal, jako že chce Buřňáka rafnout do lýtka. Byli s Buřňákem kamarádi, a doopravdy by stejně nikoho nekousl.

Otto vyplácel Buřňáka vařečkou přes záda a ramena, a vždycky když to hezky nahlas plesklo, zajásal. „Lup! Bác! Řach!“ pokřikoval. „Pic ho! Ryc!“

Otto byl hřmotný a pomalý, kdežto Buřňák malý a rychlý. Po několika ranách, které vlastně ani nebolely, utekl pod kuchyňský stůl. Piškot si tam zalezl s ním a zubil se.

„Promiňte, pane Otto... promiňte, pane... promiňte, pane Otto, pane –“

„Tupče!“ zaječel Otto na Texe, když ho viděl, jak chce smést do vědra drobečky chleba. „Schovej je! Drobečky jsou jídlo. Žádné plýtvání tu nestrpím! Pamatujte na ptáčky zpěváčky!“

„Ano, pane.“

Na Buřňáka se zapomnělo. Zůstal pod stolem. Z toho setkání u kompostu ho mrazilo do morku kostí a navzdory horku se třásl. Otto uměl nahnat strach, ale doopravdy se nejvíc bál toho divocha venku. V kostech a pevných svalech těch rukou, co mu mačkaly krk, byl vztek a neštěstí.

Starý pes se natáhl a začal chrápat. Buřňák se vyplížil zpod stolu, vzal nůž a dal se do krájení.

Otto stál u okna, odkud bylo vidět na horskou stezku, a pil mátový čaj. Často na ten kousek cesty koukal, jako kdyby na někoho čekal.

Buřňák pracoval celý večer a s úzkostí sledoval, jak ubíhá čas. Půl jedenácté. Jedenáct hodin. Půl dvanácté... Jak jen stihne do půlnoci donést tomu trestanci jídlo a rašplí?

Konečně bylo v kuchyni čisto a uklizeno, jídlo na snídani přichystané. Jedna pracovní četa po druhé odcházely, pučfleci až úplně nakonec. Buřňák koukl na hodiny. Kdyby sebou všichni hnuli! Nechal ostatní kluky, aby ho předběhli, a pak se ještě vrátil a sebral z umyté podlahy neexistující smítko. Teprve potom šel, schválně až jako poslední. Ale nedal se po schodech nahoru do noclehárny jako oni. Rychle si zalezl do tmy dole u kamenného schodiště, kde si Otto nechával pršipláště a gumovky. Protáhl se mezi nepromokavým plátnem, tvídem a kluzkou kůží, až nahmatal studenou kamennou zeď. Tam byl dobře schovaný. Zůstal úplně bez hnutí a čekal. Všude kolem sebe cítil Ottův pach.

Hodiny odbily tři čtvrtě na dvanáct. Po celém těle mu vyrazil pot. *Tak dělej, Otto!* Konečně se kuchař vykolébal z kuchyně, s Piškotem v patách. Spával ve vlhkém pokoji s kamennou dlažbou vedle kuchyně a nechával si zdát o vypečených koláčích, nakládaných třešních, jablkovém koláči s drobenkou a dortech.

Zíval a drbal se na mastné hlavě. Jeho kroky se stále blížily. Pak se zastavily.

„Copak se děje, Piškote?“

Stáli přímo tam, hned u kabátů!

Piškot hlasitě čenichal. Buřňák zavřel oči a modlil se, aby ho neprozradily roztřesené nohy. *Běž pryč, Piškote! Běž pryč!*

„Pojď, ty hloupé staré psisko. To je jen myš. Do postele!“ A pak dveře jeho ložnice konečně zaklaply.

KRÁDEŽ

Buňák ještě pár minut počkal, pak se vyplížil ze své skrýše a vzal s sebou obrovitánský zelený tvíďák, ve kterém Ottu nikdy neviděl, takže by se po něm neměl shánět. Oblékl si ho, aby ho nemusel nést, a šel do kuchyně. Spodek kabátu coural po zemi.

Vkradl se do kuchyně po špičkách, připadal si jako zloděj, jako nějaký lupič.

Černí brouci se rozprchli do puklin a škvír za sporákem. Ozýval se tu jen praskot ohně a šelestění myši a ještěrek za lištou u podlahy.

Ve velkém kabátě mu bylo v rozpálené kuchyni dusno, a přece se pořád třásl, dokonce i rty se mu klepaly. Málem se na nic nezmožil.

Došel k velké kamenné spížírně. Otto věděl o každém kousku jídla na všech policích. Stačí něčím jen pohnout, a bude zuřit! Když něco uvařil, navěky to měl zapsané v hlavě. Žádnému pucflekovi se ještě nepovedlo od sud ukrást ani moruši, aby to Otto nezjistil – a žádný se nedožil toho, aby o tom mohl vyprávět.

Jenže Buňák neměl na vybranou.

Zavřel oči. *Když nevidím, co dělám, nejsem za to zodpovědný*, říkal si v duchu. Vyhrnul si velikánské rukávy kabátu a vzal do ruky první, co nahmátl. Když oči zas otevřel, uviděl, že drží dozlatova vypečený sladký bochánek, navrchu nasáklý červenou ovocnou šťávou, až se sliny sbíhaly. Byly tam takové bochánky ještě čtyři – určitě se na to přijde, že tenhle chybí, ale co mohl dělat?

Zvedl poklop z přihrádky na sýr, jenže kolo sýra bylo rozkrájené na klínky, krásně naaranžované. Bochánek přece jen snad mohl spadnout na zem a něco ho mohlo sežrat, ale sýr ne. Vydrolil z bochánku tři drobečky, položil je na polici a tři další hodil na kamennou podlahu. Tak, spadl a Piškot ho

snědl, nebo třeba myši. Šoupl bochánek do kapsy kabátu. A co ještě? Ležel tam dlouhý bochník chleba, a protože byl už nakrojený, snad Otto nepozná, že kousek chybí. Pak taky jablko, jenže když pro něj sahal, další tři se skutálela po širokém kamenném soklu. Ztuhl. Nikdo nepřicházel. Nechal spadlá jablka být. Třeba se sem dostal netopýr, nebo krysy, obří brouci nebo... Ležel tam zbytek tlusté klobásy, jen na dva prsty, tak ho strčil do kapsy k tomu ostatnímu.

A teď rašple. Kde vezme rašpli? Ten muž chtěl něco, čím by přepiloval řetěz, kterým měl spoutané nohy, takže by to musela být velká rašple. Otto měl pod kamenným dřezem schované nářadí, když bylo potřeba opravit sporák nebo otáčecí rožeň. Buřňák otevřel skříňku a tiše se v ní přehraboval. Našel těžké dláto a kladivo a zvažoval, že je vezme s sebou, ale pak si všiml masivních kleští, kterými Otto jednou přeštípl mříže v okně spizírny, když mezi ně jeho kamarád Purbeck strčil svoji velkou hlavu a uvízl. Otto tam nechal Purbecka trčet celé dva dny, než ho vysvobodil. A to přitom zrovna sněžilo.

Zadní dveře byly zamčené, ale klíč zůstal v zámku a Buřňák jím pomalu otočil. Hodiny na věži začaly odbíjet celou. Půlnoc!

Rozběhl se.

Ve tmě u haldy kompostu blikotalo matné žluté světýlko. Buřňák k němu zamířil, srdce mu bušilo a v puse měl sucho. Jak upíral oči ke světýlku, ničeho si nevšiml a jenom uslyšel hrozitánské *vžum*, když po něm ten strašlivý mužík skočil a povalil ho. V okamžiku ho přimáčkl vlastní vahou k zemi, usadil se mu na prsou jako těžká žába, a taky tak smrděl.

„Sám?“ zaskřípal trestancův hlas hned u jeho ucha. „Viděl tě někdo?“

„Ne, pane.“

„Řekls to někomu?“

„Na mou duši ne, pane.“

„Jídlo?“

„Ano, tady, jenom kdybyste mě pustil...“

Mužik se odvalil, sáhl po zakryté lucerně a pootevřel ji, takže z ní zazářil proužek světla. Buřňákovi se povedlo dostat ruce do hlubokých kapes velkého kabátu a honem strkal ukradené jídlo trestanci. „Promiňte, trochu jsem to rozmačkal a –“

Nevšiml si, že z kapsy vypadl na zem poskládaný čtvereček papíru.

Mužik roztřesenýma rukama popadl sladký bochánek a nacpal si ho do pusy. Tolik mu drkotaly zuby, že toho dost zas vypadlo ven, a musel kousky několikrát posbírat, než se mu podařilo všechno beze zbytku spolykat.

Buřňák měl chvíličku na to, aby si mohl trestance úzkostně prohlížet. Měl černé oči, úplně kulaté, jako vyleštěné oblázky. A uši, napůl schované pod cancoury vlasů, byly zašpičatělé.

Podzemník! Tím se vysvětloval ten zápach starého listí a mokré hlíny.

„Na co vejrás?“ promluvil podzemník a prskal přitom jídlo. „Co?“

„Na nic, pane, na nic.“

„To ty uši? Vo to de?“ Zuřivě žvýkal a hladově hltal velká sousta, až mu po bradě tekly sliny. „Vo uši? Na tydlety uši celej život doplácím. Léta le-toucí jsem kůli těmdle uším seděl v chládku, sirotečku. Kůli špičatejm uším! Těmdle jsem seděl.“ Ukázal na kobky, černě zamřížovaná okýnka v hrad-ní zdi pod Akademií. „Máš rašpli?“ pokračoval a popadl Buřňáka pevně za ruku. „Máš?“

„Žádná tam nebyla,“ odpověděl Buřňák rychle a vytáhl kleště. „Vzal jsem tohle. Snad to bude stačit. Otto se zblázní, až na to přijde!“

„Je přísnej, tendle Otto, co?“

Buřňák přikývl. „Umí být.“

„Inu, jsem ti povděčnej a vomlouvám se. Tak. Líp to nesvedu. Neudál jsem nic špatnýho a neměli mě zavřít, tak to je. Já potřebuju bejt svobodnej. A co ty?“ Podzemník si strčil do pusy poslední kousek klobásy a kývl na Buř-ňáka. „Víš, jaký to je, když něco potřebuješ? Hrozně moc potřebuješ?“

„To vím. Ano. Já se potřebuju stát nebeským jezdcem,“ vyhrkl Buřňák.

„Aha. Dobře, dobře.“ Podzemník natáhl špinavou ruku po náradí. „Máš sen, chlapče, tak se ho drž. Teď to sem dej.“ Potěžkal mohutné kleště v dlani. „Dobrý. To se ti povedlo.“

„Můžu už jít?“ zašeptal Buřňák.

„Jo. Děkuju. Můžeš jít. Šupej do postele, než se vrátěj mí chlapi. Honem, dej sem ten kabát.“

Buřňák rychle vyklouzl z kabátu a podzemník si ho oblékl. Taky mu byl pořádně velký, visel mu z ramenou a coural se po zemi, ale on se do něj vděčně zabalil.

„Tos mi udál radost, mladej. Děkuju. Děkuju, žes mi pomohl, a doufám, že se ti ten tvůj sen splní. Statečnej kluk. Na – nezapomeň si tohle.“ Sebral spadlý papír a strčil ho Buřňákovi do ruky. „Třeba je to něco důležitýho.“

Zase zatemnil lucernu a odbelhal se do tmy, skoro to ani neřinčelo. Pak ho spolklo šero.